

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til normeringslov for finansåret 1957-58.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1537, fremsættelsen i tidenden sp. 3009).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: En meget væsentlig del af merudgifterne ved forslaget til det kommende finansårs normeringslov er beslågt af forsvaret, nemlig godt 4 mill. kr. af den samlede merudgift på ca. 5½ mill. kr. Efter min og mit partis opfattelse er det tvivlsomt, om alle disse omnormeringer og nynormeringer er berettigede på et tidspunkt, hvor vi står over for en snarlig ny forsvarsordning, hvis indhold folkettinget ikke kender, hvorfor vi ikke kan vide, om de foreslåede normeringer svarer til den nye ordning. Da der ydermere i normeringslovsforslaget på alle andre områder er vist stor tilbageholdenhed med hensyn til normeringer, og da landets økonomiske stilling opfordrer til sparsommelighed, ønsker jeg på mit partis vegne at tage forbehold over for forslagene vedrørende forsvaret.

Søren Olesen: Den højtærede finansminister udtalte i sin fremsættelsestale, at der var vist tilbageholdenhed på alle områder af hensyn til den økonomiske situation og forskellige andre forhold. Det synspunkt kan jeg naturligvis billige, men der er dog nogle enkelte bemærkninger, jeg synes jeg må gøre til normeringslovsforslaget. Det er betænkeligt, at vi år efter år bliver præsenteret for et normeringslovsforslag, som forøger udgifterne med adskillige millioner — i år drejer det sig om noget over 5 mill. kr. Det er udtryk for en udvidelse af den uproduktive administration, og det kan ikke nytte, at man ser bort fra, at denne i det lange løb stadig væk vokser, selv om det ikke er særlig meget de enkelte år.

Jeg vil først sige lidt om handelsministeriet. Det er ikke store ting, der her er foreslået, men der foreslås dog ansat yderligere 10 fuldmægtige, idet der ganske vist fragår 5 sekretærer. Man står nu over for forhandlingerne angående frihandelen i Europa, hvad vi også håber vil komme til at berøre Danmark, og man skulle derfor

i stedet forvente, at man efterhånden i handelsministeriet kunne afvikle en del af de dér ansatte. Naturligvis kan man altid finde på noget arbejde. Vi hørte forleden dag, at man vil til at tælle benzinnærkerne; det er antagelig i varedirektoratet, det skal foregå, men vi finder, det er ganske unyttigt, og derfor burde man heller ikke på nuværende tidspunkt udvide antallet af ansatte i handelsministeriet.

Et andet område, jeg vil nævne, er toldvæsenet. Der foreslås en ikke helt ubetydelig udvidelse af såvel højere som lavere tjenestemandstillinger, og i bemærkningerne til lovforslaget begrundes man det med forøget arbejde på grund af de forbrugsbegrænsende foranstaltninger, som man vedtog for 2 år siden. De har medført, at toldvæsenet skal kontrollere en masse fakturaer; der nævnes i bemærkningerne 33 000 fakturaer om måneden. Det er altså en af de ting, som denne forbrugsskadelige lov har medført, og da tekstilvarerne udgør langt det største område, må det vel være sådanne fakturaer, man skal granske og studere. Jeg mener, det er ganske urimeligt at pålægge den slags afgifter, som befolkningen må betale dyrt, og som medfører en forøgelse af administrationen og besvær for dem, der skal stille fakturaerne til rådighed.

I bemærkningerne til lovforslaget anføres det endvidere, at på grund af tekstiltolden er det blevet nødvendigt at ansætte 8 nye kontrollører. Jeg vil her særlig gøre det konservative folkeparti opmærksom på, hvad dette partis ivrige tilslutning til tekstiltolden har medført. Det var særlig det parti, der ønskede tolden gennemført, og samtidig siger de konservative ved enhver lejlighed, at man vil begrænse al forøgelse af statens udgifter. Et år efter, at loven er vedtaget, får vi at vide, at den har medført ansættelse af nye embedsmænd og nye kontrollører, altså særlig tekstiltolden, som for øvrigt ikke giver så farlig meget i statskassen. Det er betænkeligt, at man pålægger befolkningen en forøget udgift, som er til skade for størsteparten og til gavn for nogle ganske få. Det viser sig endog, at statens indtægt ædes op af de omkostninger, som den forøgede administration medfører, så man kan vist godt sige, at der er gået møl, endda statsansatte